

SPEDITIONSRET

DANSK
ERHVERV

NUMMER 24
JUNI 2007

I DETTE NUMMER:

Debitoropfølgning

Side 1

Konkurrence- og kundeklausuler

Side 2

Farligt gods - interessant dom fra Højesteret

Side 3

Varesælgers standsningsret - speditørens dilemma

Side 4

Debitoropfølgning

Philip Graff, advokat
philip.graff@dk.maqs.com

Det er gode tider i dansk erhvervsliv i øjeblikket, men på trods heraf er der løbende virksomheder, som træder i betalingsstandsning eller går konkurs. På det seneste har vi i Juridisk Afdeling set flere eksempler på transportkøbere, der er blevet økonomisk nødlidende, og hvor én eller flere speditører har haft tilgodehavender, som lå langt udover det fragtkrav, der vedrørte igangværende transporter, og derfor havde behov for særdeles hastende, men præcis rådgivning i relation til, hvad der kunne gøres for at opnå hel eller delvis betaling af det udestående fragttilgodehavende.

Er speditøren som nævnt i gang med at forestå transport, opbevaring, fortoldning eller andet for transportkøberen, og har speditøren i den forbindelse gods, der tilhører transportkøberen i sin besiddelse, vil speditøren – forudsat samtlige betingelser herfor er opfyldt – kunne holde godset tilbage og i yderste konsekvens sælge det under henvisning til § 14 om panteret i NSAB 2000, for ved salget at opnå dækning af det ubetalte fragtkrav.

Er transportkøberen for eksempel taget under konkursbehandling, giver panteretten derfor som hovedregel den pågældende speditør en fortrinsstilling til konkursboets formue frem for boets øvrige kreditorer.

En undtagelse hertil er dog den situation, hvor den fragtgæld, der ved konkursens indtræden er ubetalt, først er opstået i tiden umiddelbart før, transportkøberen blev ta-

get under konkursbehandling, fordi speditøren i usædvanlig grad ikke har sørget for enten løbende at inddrive sit udestående, har ignoreret den manglende betaling og fortsat udførelsen af opgaver for transportkøber, eller har givet efter, når transportkøber har bedt om yderligere kredit.

I disse tilfælde, hvor transportkøberen på grund af sådanne forhold ikke har ”afviklet gælden i rimelig og sædvanlig tidsmæssig sammenhæng med de enkelte opgavers udførelse”, vil konkursboet kunne hævde, at speditøren selv har medvirket til, at gælden opstod, og derfor ikke kan opnå en fortrinsstilling til konkursboets formue frem for de øvrige kreditorer – med det resultat, at speditøren til konkursboet skal indbetale det beløb, som blev opnået ved salg af godset og i stedet må nøjes med en eventuel dividende.

Momenter der kan være af betydning for afgørelsen af, om gælden er afviklet i rimelig og sædvanlig tidsmæssig sammenhæng med opgaven, er den faktiske kredittid, om kreditmaksimum er overskredet, den historiske udvikling i gældsforholdet, herunder om debitor har haft vilje og evne til at tilbagebetale, gældens størrelse i forhold til debtors samlede aktiviteter og i forhold til ydelserne udført af speditøren samt øvrige konkrete forhold i forholdet mellem debitor og speditøren.

Som speditør kan man således ikke bare sige, at man jo for eksempel ved lagerhold altid har pant i godset, da danske

domstole også kræver, at man jævnligt effektivt inddriver sine tilgodehavender.

For at undgå denne situation – der heldigvis er yderst sjælden – opfordres samtlige medlemmer af Danske Speditører til løbende at gennemgå sine debitorer og iværksætte inkasso over for de transportkøbere, som ikke betaler efter at være blevet rykket herfor. En ordning, hvor ubetalte fragtkrav følges hurtigst muligt, er naturligvis også af stor værdi i de tilfælde, hvor transportkøber går konkurs, uden at speditøren har mulighed for at udføre pant. I de tilfælde, kan speditøren alene håbe på dividende i konkursboet.

I Speditionsret nr. 18 og 20 er betingelserne for at kunne tilbageholde og pante gods i medfør af § 14 i NSAB 2000 nærmere beskrevet. Herudover står Danske Speditørers juridiske afdeling til rådighed, i det omfang ovenstående giver anledning til spørgsmål.

Konkurrence- og kundeklausuler

Christoffer Susé, advokat
csu@dasp.dk

Med lovændringen i Funktionærloven, som trådte i kraft den 15. juni 1999, blev der ændret væsentligt i blandt andet betalingsreglerne for aftaler om konkurrence- og kundeklausuler i funktionærforhold.

Denne artikel gælder således for konkurrence- og kundeklausuler, indgået den 15. juni 1999 eller senere.

1: Konkurrenceklausuler

Generelt

Formål med en konkurrenceklausul: At sikre, at medarbejderen ikke tager ansættelse hos konkurrenten.

For at en konkurrenceklausul er lovlig, skal følgende betingelser være opfyldt:

- Der skal være tale om en særlig betroet stilling
- Der skal betales kompensation
- Der skal være en skriftlig aftale
- Klausulen kan kun påberåbes, hvis medarbejderens ansættelse ophører efter minimum 3 måneders ansættelse

Konkurrenceklausulen kan ikke påberåbes, hvis funktionæren opsiges af arbejdsgiveren uden selv at have givet rimelig grund til opsigelsen (f.eks. på grund af arbejdsmangel eller omstrukturering), eller funktionæren opsiges eller ophæver ansættelsesforholdet, fordi arbejdsgiveren har misligholdt ansættelsesforholdet. Hvis ansættelsesforholdet sagligt opsiges af arbejdsgiveren begrundet i virksomhedens forhold, er funktionæren ikke berettiget til at få udbetalt kompensation for konkurrenceklausulen.

Særlig betroet stilling

Bestemmelsen skal forstås således, at man kan pålægge funktionærer en konkurrenceklausul, såfremt de i kraft af deres stilling har adgang til oplysninger, der til skade for arbejdsgiveren kan udnyttes af konkurrerende virksomheder.

Kompensation

Kompensationen for konkurrenceklausulen skal betales månedsvis i den periode, klausulen er bindende. Beløbet skal mindst svare til 50 % af lønnen på fratrædelsestidspunktet. Kompensationen for de 3 første måneder udbetales som et engangsbeløb ved fratrædelsen.

Loven giver mulighed for, at der kan ske modregning i den del af kompensationen, der rækker ud over betalingen for de første 3 måneder, såfremt funktionæren tiltræder

et passende arbejde.

Hvis ansættelsesforholdet sagligt opsiges af arbejdsgiveren begrundet i virksomhedens forhold, er funktionæren ikke berettiget til at få udbetalt kompensation for konkurrenceklausulen, som samtidig automatisk bortfalder.

Opsigelse af en konkurrenceklausul

Konkurrenceklausuler, som er omfattet af de nye regler, kan på et hvilket som helst tidspunkt opsiges af arbejdsgiveren. Dette betyder, at der kan ske opsigelse under ansættelsen, i en opsigelsesperiode og efter fratrædelsen. Konkurrenceklausulen kan opsiges til bortfald med et varsel på en måned til udgangen af en måned. Herefter er funktionæren fritstillet til at søge ansættelse i en konkurrerende virksomhed.

Opsiger arbejdsgiveren en konkurrenceklausul, har funktionæren dog krav på engangsvederlaget (kompensation for 3 mdr.), såfremt funktionæren selv opsiges ansættelsesforholdet og fratræder senest 6 måneder efter, at arbejdsgiveren har ophævet konkurrenceklausulen.

Konventionalbod

Virksomhedens vigtigste sanktionsmiddel mod overtrædelse af en aftalt konkurrenceklausul er et erstatningskrav for det tab, han lider derved.

Da det ofte kan være svært at dokumentere det fulde tab, anbefales det, at der i forbindelse med indgåelsen af en konkurrenceklausul aftales en konventionalbod, som skal betales ved enhver overtrædelse. Fordelen ved en aftalt konventionalbod er, at denne bod som udgangspunkt finder anvendelse, uanset om arbejdsgiveren har lidt et tilsvarende tab.

Tilbageholdelse af kompensationsbetalingen ved misligholdelse

Som et andet sanktionsmiddel ved en tilsidesættelse af konkurrenceklausulen kan det tillige aftales, at det løbende kompensationsbeløb bortfalder på grund af krænkelsen. Hvorvidt kompensationsbeløb, som allerede er blevet betalt til funktionæren, kan kræves tilbage, er usikkert.

Retten til kompensationen bortfalder, hvis virksomheden berettiget har bortvist funktionæren.

2: Kundeklausuler

Formål

Ved en kundeklausul forstås en aftale mellem en arbejdsgiver og en funktionær, hvorefter funktionæren forpligter sig til ikke at være i kontakt med sin tidligere arbejdsgivers kunder og andre forretningsmæssige forbindelser. Der er således ikke tale om, at medarbejderen ikke må drive konkurrerende virksomhed.

En kundeklausul kan påberåbes, uanset hvilken årsag der begrunder, at ansættelsesforholdet med funktionæren er ophørt.

For at en kundeklausul er gyldig, skal følgende betingelser være opfyldt:

- Der skal betales kompensation
- Der skal være en skriftlig aftale
- Klausulen kan kun påberåbes, hvis medarbejderens ansættelse ophører efter minimum 3 måneders ansættelse

Omfang

En kundeklausul afskærer den tidligere medarbejder fra at have direkte eller indirekte erhvervsmæssig kontakt med tidligere kunder og andre forretningsmæssige forbindelser. Ved erhvervsmæssig kontakt tænkes på enhver kontakt med tidligere kunder/leverandører, også indirekte kontakt.

Kunder og andre forretningsmæssige forbindelser

I almindelighed beskrives kundeklausuler som aftaler om, at medarbejderen i en nærmere angiven periode ikke må tage ansættelse hos eller udføre arbejde for den tidligere arbejdsgivers kunder.

Anvendelsen af denne type klausuler er imidlertid ikke begrænset til den tidligere arbejdsgivers kunder, idet der jævnligt også ses aftaler, hvorefter medarbejderen efter fratrædelsen er uberettiget til at være i professionel kontakt med agenturhavere, leverandører og andre samarbejdspartnere.

Kunder og andre forretningsmæssige forbindelser vil typisk være købere af vare- og tjenesteydelser (kunder og klienter), agenturhavere (firmaer, der sælger udenlandske eller indenlandske varemærker på andres vegne), agenturgivere og leverandører af varer og tjenesteydelser til den tidligere arbejdsgiver.

De kunder og andre forretningsmæssige forbindelser, man afskærer medarbejderen fra at have kontakt til, kan opdeles i 2:

- De kunder, medarbejderen selv har haft erhvervsmæssig kontakt til indenfor de seneste 18 mdr.
- Særskilt kundeliste

Kompensation

Loven foreskriver, at der mindst skal betales et beløb pr. måned, som svarer til 50 % af månedslønnen på fratrædelsestidspunktet. Beløbet betales hver måned, så længe klausulen er gældende. Dog er en kundeklausul ”gratis” såfremt den pågældende medarbejder også er omfattet af en konkurrenceklausul. Der skal i så tilfælde kun betales efter reglerne om kompensation for konkurrenceklausulen.

Modregning ved passende arbejde

Hvis funktionæren får nyt passende arbejde, kan lønnen fra dette arbejde modregnes i funktionærens krav på kompensation for tiden efter ansættelsen. Ved passende arbejde forstås, at funktionæren får arbejde, der ligger inden for funktionærens faglige område, og som modsvarer funktionærens uddannelsesmæssige og/eller erhvervsmæssige kvalifikationer.

Hvis funktionæren ikke ønsker eller ikke er interesseret i at søge et andet job i klausulperioden, tilsidesætter funktionæren sin tabsbegrænsningspligt, hvorfor arbejdsgiveren ikke er forpligtet til at betale den løbende kompensation.

Fratræder funktionæren, som har indgået en kundeklausul, for at gå på efterløn eller pension, må det formentlig have den effekt, at arbejdsgiverens forpligtelse til at betale kompensation ikke udløses. For at undgå enhver tvivl, anbefales det derfor at anføre i kontrakten, at klausulen ikke skal gælde i tilfælde af, at arbejdsophøret er begrundet i tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet.

Konventionalbod

Virksomhedens vigtigste sanktionsmiddel mod overtrædelse af en aftalt kundeklausul er et erstatningskrav for det tab, han lider derved.

Da det ofte kan være svært at dokumentere sit fulde tab, anbefales det, at der i forbindelse med indgåelsen af en kundeklausul

aftales en konventionalbod, som skal erlægges ved enhver overtrædelse. Fordelen ved en aftalt konventionalbod er, at denne bod som udgangspunkt finder anvendelse, uanset om arbejdsgiveren har lidt et tilsvarende tab.

Tilbageholdelse af kompensationsbetalingen ved misligholdelse

Som et andet sanktionsmiddel ved en evt. krænkelse af kundeklausulen kan det tilfælde aftales, at det løbende kompensationsbeløb bortfalder på grund af krænkelsen.

Det gælder iøvrigt, at hvis funktionæren berettiget bortvises af virksomheden, bortfalder retten til kompensationen.

Opsigelse af en aftalt kundeklausul

En aftalt kundeklausul kan opsiges af arbejdsgiveren med 1 måneds varsel til en måneds udgang. Opsigelsen kan ske såvel under ansættelsen, i en opsigelsesperiode samt efter fratrædelsen. Forskellen mellem reglerne ved opsigelse af en kundeklausul og en konkurrenceklausul er, at ved kundeklausulen skal der ikke betales et engangsbeløb.

Farligt gods – interessant dom fra Højesteret

Lissi Andersen, advokat

Lissi.andersen@dk.maqs.com

En højesteretsdom afsagt her i foråret indikerer, at speditøren ikke alene kan henvise til, at afsender ikke har afgivet korrekte/fyldestgørende oplysninger om godset, når det skal vurderes, om speditøren er ansvarlig for overtrædelse af reglerne om transport af farligt gods.

Retssagen omhandlede transport af et reparationssæt til en redningsbåd, der skulle bruges på et skib, der lå for anker i USA. Shippingfirmaet, der drev det pågældende skib, havde bestilt reparationssættet hos en dansk leverandør, der importerede sættet fra Tyskland. Af shippingfirmaets bestilling til leverandøren fremgik, at reparationssættet var bestemt til det pågældende skib uden for Danmark, og at pakken skulle leveres til speditørfirmaet S i Kastrup.

Leverandøren modtog reparationssættet fra den tyske producent og pakkede det i en brugt kasse, der var mærket med det internationale orange faremærke ”Explosives” der dog for en stor dels vedkommende var dækket af tape. Kassen var dog ikke mærket med ”farligt gods”, hvilket var forkert, da reparationssættet indeholdt letantændelig lim og derfor var farligt gods, som ikke måtte transporteres som almindelig

luftfragt med passagerfly. Godset kunne dog ikke betegnes som eksplosivt.

Kassen blev herefter leveret med lastbil til S, der på baggrund af transportdokumenterne fra leverandøren, hvori godset blot var betegnet som ”skibsstyr”, udfyldte luftfragtet og sendte pakken med almindeligt passagerfly via Tyskland til USA. Ved ankomsten til USA konstaterede de amerikanske luftfartsmyndigheder

imidlertid, at blandt andet reglerne om mærkning af godset var overtrådt, at luftfragtet var forkert udfyldt, og at transportdokument for farligt gods manglede, og udstedte på den baggrund en bøde på

USD 25.000 til shippingfirmaet, der i luftfragtet stod som afsender af godset.

Shippingfirmaet anlagde herefter ved Sø- og Handelsretten sag mod leverandøren og S med påstand om erstatning af bøden. Ifølge shippingfirmaet burde leverandøren have vidst, at pakken indeholdt farligt gods, mens speditøren S ifølge shippingfirmaet var ansvarlig, fordi S blot havde ekspederet transporten på grundlag af de udleverede transportdokumenter, selvom kassens mærkning med ”Explosives” burde have givet S anledning til at undersøge forholdene nærmere.

Sø- og Handelsretten frifandt enstemmigt leverandøren og speditøren. Leverandøren, fordi denne ikke over for shippingfirmaet havde påtaget sig at gøre godset klar til lufttransport, og speditøren, fordi denne ikke på baggrund af de modtagne oplysninger og kassens udseende burde have opdaget, at kassen indeholdt farligt gods. Ifølge Sø- og Handelsretten var det således shippingfirmaets ansvar som afsender af godset at sørge for, at fragtpapirer m.v. var korrekt udfyldt, og at emballeringen var korrekt og tilstrækkelig – dette ansvar gjaldt både i forhold til de amerikanske myndigheder og i forhold til de øvrige

personer involveret i transporten.

Shippingfirmaet valgte at anke SØ- og Handelsrettens dom til Højesteret, der ved pådømmelsen af sagen var beklædt med fem dommere.

En enig Højesteret fandt, at det er sædvanligt, at shippingfirmaer foretager anskaffelser til deres skibe i fart i henhold til en rekvirition fra skibet på en sådan måde, at den bestilte vare går direkte fra leverandøren til skibet uden at passere shippingfirmaets lokaler. På baggrund af oplysningerne i shippingfirmaets bestilling var det kendeligt for leverandøren, at reparationssættet skulle sendes til et skib, og at videretransporten fra Kastrup med fly var en nærliggende mulighed. Leverandøren oplyste imidlertid ikke shippingfirmaet om, at reparationssættet var omfattet af reglerne om farligt gods, og leverandøren undlod endvidere som afsender af godset til speditøren i Kastrup at sørge for fornøden mærkning af emballagen – hvilket leverandøren var forpligtet til, jf. ADR-konventionen om transport af farligt gods ad landevej. Leverandøren ansås derfor som erstatningsansvarlig over for shippingfirmaet. Da sidstnævnte dog havde

påtaget sig at stå som afsender i luftfragt-brevet og ikke selv havde undersøgt, om reparationssættet kunne indeholde farligt gods, havde shippingfirmaet udvist egen skyld og skulle derfor selv bære halvdelen af ansvaret og dermed bøden.

I forhold til speditørens ansvar udtalte tre af de fem dommere, at der ikke var grundlag for at pålægge speditøren ansvar, da fragt-brevet fra leverandøren til speditøren blot var betegnet som skibsudstyr, og idet speditøren ikke på anden måde havde modtaget oplysning om, at der var tale om farligt gods.

To dommere fandt imidlertid, at godset ved aflevering til speditøren havde været pakket i en kasse præget med internationalt faresymbol, der blandt andet på grund af den orange farve måtte anses for iøjnespringende og let genkendeligt, uanset at dette også for en dels vedkommende måtte have været dækket af tape. På samme måde som lufthavnspersonalet i USA umiddelbart blev alarmeret heraf, burde speditøren ved den faktiske måling og vejning af pakken før lufttransporten derfor have reageret og indhentet nærmere instruks fra shippingfir-

maet. Ved at undlade dette, fandt disse to dommere, at speditøren havde handlet ansvarspådragende, og at speditøren derfor skulle bære 1/3 af det samlede ansvar og bøden.

Da flertallet talte for en frifindelse af speditøren, blev denne frifundet også i Højesteret. Dommen indikerer dog, at der er en forventning om, at speditøren selv er opmærksom på det gods, denne får overleveret til transport og videre har en handlepligt, såfremt godset eller dets indpakning giver anledning til at antage, at dette kan være farligt gods. Speditøren kan derfor formentligt ikke alene henholde sig til de oplysninger, denne har modtaget fra ordregiver om godset, hvis speditøren skal undgå at ifalde ansvar for overtrædelse af reglerne om farligt gods.

Danske Speditørers juridiske afdeling står naturligvis til rådighed, såfremt ovenstående giver anledning til spørgsmål

Varesælgers standsningsret – speditørens dilemma

*Rasmus Køie, juridisk konsulent
rak@dasp.dk*

Når speditører behandler problemstillinger omkring tilbageholdsret, sker det som oftest, fordi speditøren selv har et krav, der skal sikres, typisk krav på fragt eller lagerleje. (De problemstillinger, der selvstændigt rejser af speditørens udøvelse af pant- eller tilbageholdsret i det transporterede gods, fx i medfør af NSAB 2000 § 14, er selvstændigt behandlet i tidligere udgaver af Speditionsret, hvortil henvises).

Men også andre end speditører kan have interesse i at få godset tilbageholdt eller standset undervejs i transportforløbet.

Fra tid til anden løber speditører således ind i krav fra tredjemænd eller kunder om, at speditøren skal medvirke til at udøve en udefrakommende standsnings- eller tilbageholdsret på vegne af kunden eller tredjemand, som stiller kravet, mens godset er under transport eller oplagring hos speditøren.

Situationen

Som oftest ligger der en købsaftale til grund for, at der overhovedet er noget at transportere fra en afsender til en modtager. Forhold i denne – for speditøren underliggende og i øvrigt uvedkommende – købsaftale vil kunne medføre, at sælgeren ikke ønsker, at

godset udleveres til køber, oftest fordi sælger har vished eller formodning for, at han ikke vil modtage sin betaling for salgsgenstanden. På den anden side står køber, som forlanger godset udleveret og måske endda kan være legitimeret hertil i en rent transportretlig forstand, fx hvis han har et (fuldt sæt) konnossement(er) i hænde.

I transportforhold skaber dette særligt problemer for speditøren i de tilfælde, hvor sælgeren ikke er speditørens ordregiver. En speditør er med god berettigelse vant til under udførelsen af transportforløbet alene at skulle henvende og henholde sig til sin ordregivers instruktioner.

Problemerne opstår typisk, enten 1) når sælger, der ikke er speditørens ordregiver, kræver, at godset ikke udleveres til køber, som er speditørens ordregiver, eller 2) når speditøren har udstedt konnossement til en anden end den, der ønsker godset tilbageholdt. Uanset i hvilken af de to situationer speditøren står i den konkrete sag, vil han have vanskeligheder med at skabe sikkerhed for, til hvem han med gyldig virkning (og uden risiko for selvstændigt ansvar) kan udlevere godset.

Forholdet mellem sælger og køber

Retsstillingen mellem sælger og køber i den underliggende købsaftale vil i disse situationer divergere ganske betydeligt afhængigt af, hvilket lands lov der skal lægges til grund for bedømmelsen. Nærværende artikel tager for simplificeringens skyld alene udgangspunkt i dansk ret.

Efter dansk ret kan en sælger i visse situationer have ret til at hindre, at salgsgenstanden fysisk overgives til køber, også selv efter at levering i køberetlig forstand er sket, og risikoen er overgået til køber; fx hvis køber ikke betaler som aftalt, er kommet under konkurs eller tvangsakkord, eller hvis der i øvrigt er bestyrket mistanke om dennes manglende evne eller vilje til at honorere sin betalingsforpligtelse i henhold til købsaftalen. I disse tilfælde ønsker sælger naturligvis ikke, at køber får adgang til godset, hvorfor han beordrer speditøren til ikke at udlevere dette.

Speditørens stilling

Speditøren vil da blive stillet i en situation, hvor han bliver mødt af (mere eller mindre velbegrundede og/eller dokumenterede) krav fra såvel sælger som køber, der hver især ønsker at få godset udleveret.

Dette er en vanskelig situation for speditøren, som alene har forestået transportforløbet – som i sig selv intet har med købsaftalen at gøre andet end, at transportforløbet er en praktisk konsekvens heraf – men som nu forsøges tvunget til at sætte sig til dommer over retsstillingen i selv samme købsaftale.

Dette kan ikke være rimeligt. Retsstillingen i købsaftalen må i sagens natur afgøres mellem sælger og køber.

Den praktiske håndtering

I den mellemliggende periode – indtil forholdet mellem sælger og køber er endeligt

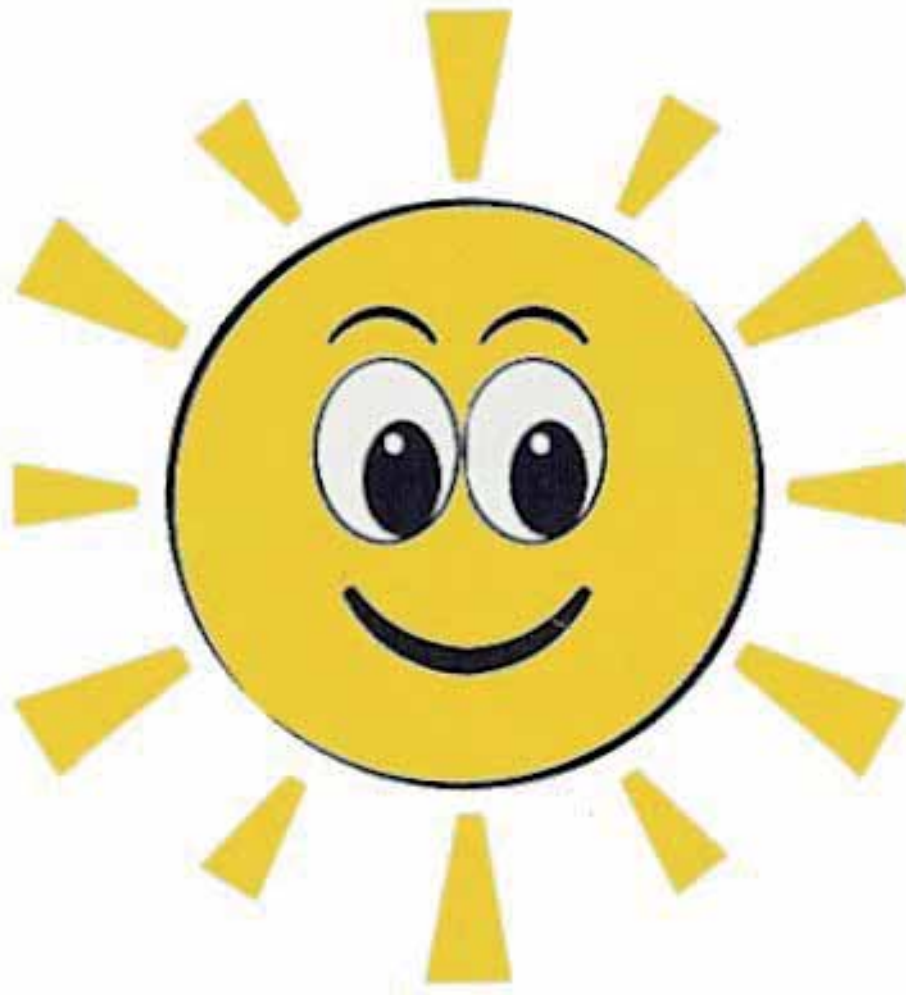
afgjort – bør speditøren som tommelfingerregel ikke efterkomme nogen af parternes krav om udlevering, men derimod opmagasinere godset for rette vedkommendes regning. Hvem rette vedkommende er, må efterfølgende udfindes i købsforholdet enten ved aftale mellem parterne eller ved en domstols mellemkomst. Speditøren vil først dér uden risiko kunne udlevere godset, naturligvis mod at få sine omkostninger dækket.

Indhent juridisk rådgivning hurtigt

Når situationer som de ovenfor beskrevne rammer en speditør, vil der oftest medfølge

et massivt pres fra såvel sælger som køber, ligesom det er vigtigt hurtigt at håndtere situationen korrekt og professionelt.

Det anbefales derfor, at medlemsvirksomheder ikke tøver med at indhente juridisk assistance, der som altid kan fås hos Danske Speditørers juridiske hotline på telefon 70 13 12 14.

Juridisk Afdeling ønsker alle en god sommer

Medarbejderne i Juridisk Afdeling

Philip Graff
Advokat
philip.graff@dk.maqs.com

Lissi Andersen
Advokat
lissi.andersen@dk.maqs.com

David Rubin
Advokat
david.rubin@dk.maqs.com

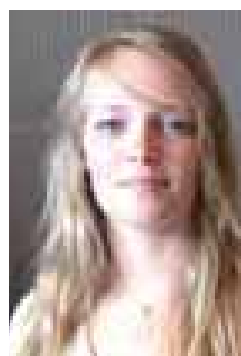
Christoffer Susé
Advokat
csu@dasp.dk

Rasmus Køie
Juridisk konsulent
rak@dasp.dk

Patrick Dabrowski
Advokatfuldmægtig
patrick.dabrowski@dk.maqs.com

Julie Top Christensen
Stud.jur.
jtc@dasp.dk